

İlk ayrılık ve ilk acı,

Gün doğarken, Leyla ile saadet dolu geceyi paylaştığımız kulübemizin yakınlarından bir deve kervanı geçmekteydi. Hicaz'dan Bağdat'a giden bezirganlar imiş meğer bunlar. Dicle parşömenlerini de toplamak üzere her mevsim buraya uğrarlarmış. Raflardaki tomarlar birer birer balyalanıp denkledi. Sıra bana geldiğinde Leyla, adımı yazıp gözyaşıyla sildiği bağırmı yeniden öptü ve "Ömrümü adadığım sevgili! Umarım bu kağıt senin eline ulaşır ve gönül gözünü açtığında kendi adını okur, sevgimin büyüklüğünü anlarsın!" diye mırıldandı. Destelerimin arasına kara saçlarından üç uzun tel, bir tutam çörek otu ve kurutulmuş lotus yaprakları koydu babasından gizli. Kokusunu verdi bana, aşkını emanet etti. Hissettiğimi biliyor gibi kulağıma sevgi sözcükleri fısıldadı, "Seni seviyorum, unutma" dedi son defa öperken de.

Ben, Leyla'nın nazik elleriyle koyduğu denkler arasına katışıp giderken, yazık ki o hiç duymadı benim çığlıklarımı, ilk ayrılığı ve ilk acıyı bu yolculukta öğrendim. Yaprak yaprak aşk, tomar tomar hasret taşıyordum içimde.

İlk ayrılık ve ilk acı. Geriye döner miydim, dönebilecek miydim? Leyla beni neden kazana atmak yerine dudağına götürmemişti sanki! Satılma düşüncesini kabullenemiyordum. Üstelik kime ve niçin satıldığımı da bilmeyecektim. Belki elden ele dolaşacaktım, belki rengim dört bir yana dağılacaktı kitap sayfalarında; peki ya gecede düşüm, günde hayalim olan sevgilinin elini tekrar hissedecek miydim? Acaba hangi parçam, hangi kitapta yaşayacaktı? Deste deste dağılan varlığım acaba hangi yazı ile derlenip toparlanacaktı, bilmiyordum. Bildiğim, keskin bıçaklarla yontulmuş çift dilli kalemlerin bağırmı kanatmasına hazır olduğumdu. Yazıcılar, sözlerini ve sözcüklerini hoyratça serpiştireceklerdi üzerime, canımın ne denli yandığını hissetmeden. Belki açık saçık resimler çizecek, belki efsaneler sıralayacaklardı olur olmaz. Acaba aşka dair satırlarda islenecek miydi kalbime? Kervancının bir arkadaşıyla söyleşirken anlattığına göre Bağdat'ta en çok kutsal metinler yazılıyormuş kağıtlara. Acaba üzüntümü giderecek bir teselli cümlesi var mıydı o kitaplarda?

Hilleli tacire satıldığımda kimse bana sormadı bu alışverişin nedenini. Satılan bendim; satan da, alan da ayırdı oysa. Felek beni mezada koymuştu bir kez, isteğimi kim sorsun! Deve mahfelerinde, katır terkilerinde Hille'ye doğru giderken yaşamamış olmayı, varlığımın yok olmasını çok istedim bu yüzden. Uzaktan heybesinde gittiğim katra saldırmayı kollayan aç aslanlara yalvarasım geldi hatta. Tacirin belindeki kılıç da, kabzasına yapıştığı yay da, hatta bize yoldaşlık eden tasmalı köpek de benim düşmanım gibiydiler. Vahaya geldiğimizde, taciri yılanlar yahut akrepler sokar diye de umdum nedense. Leyla'nın yurdunda kalmak, rüzgârların önünde kumlara karışmak geçiyordu içimden. Kaderim hareketsizlik üzerine yazılmıştı ya; isteyebiliyor ama yapamıyordum. Tutkun aşıklar gibi irademin hep başkalarının elinde bulunacağını o zaman anladım. Hiç kimse duymayacaktı çığlıklarımı, kimse sormayacaktı bana ne istediğimi. Varolmanın dayanılmaz bir yük olduğunu benden daha iyi kim bilebilirdi oysa? Bundan böyle herkes hakkımda ileri geri kararlar alacak, bana istediklerini yapabileceklerdi ve ben, edilgen hayatımda her emre itaat için hazır bekleyecektim. Belki pahalı ücretlere satılacak, saygın kişiler elinde, bilge insanlara hizmet edecektim ama saygınlığım, öpülüp baş üzerine konulmam, üzerime yazılacak satırlarla belirlenecekti.